

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 251/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. mája 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť M. G., zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Humeníkom, PhD., Mäsiarska 6, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 17 Co 114/2010-223 z 11. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. G. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. februára 2012 doručená sťažnosť M. G. (ďalej len „sťažovateľka“) podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou sa domáha vydania tohto nálezu:

„1. Rozhodnutím Krajského súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 17Co/114/2010, ktorým Krajský súd potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Prešov v konaní sp. zn. 14C156/2008 a zaviazal sťažovateľa k náhrade trov odvolacieho konania bolo

porušené právo na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy, právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd zrušuje rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 17Co/114/2010 zo dňa 11. 10. 2010 v celom rozsahu a vec vracia Krajskému súdu Prešov na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia...

4. Krajský súd Prešov je povinný uhradiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1000 €...“

2. Z obsahu sťažnosti, jej príloh a zo spisu Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C 156/2008 vyplýva, že napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 14 C 156/2008-186 z 2. júna 2010 zamietajúci žalobu sťažovateľky o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá jej mala byť spôsobená poškodením zdravia nesprávne vykonaným zdravotníckym výkonom (operáciou) v dňoch 5. a 6. augusta 1997. Rozsudok krajského súdu bol sťažovateľke doručený 27. decembra 2010, kedy aj nadobudol právoplatnosť.

Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie výlučne z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho právneho záveru, že uplatnený nárok sťažovateľky je premlčaný). Po podaní dovolania bola sťažovateľka osobitným uznesením okresného súdu oslobodená od súdnych poplatkov a bola jej ustanovená advokátka na zastupovanie v dovolacom konaní postupom podľa § 30 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2011 (ďalej len „OSP“). Táto však žiadne podanie neurobila a dovolanie bolo predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Ten ho svojím uznesením č. k. 3 Cdo 110/2011-265 z 13. októbra 2011 odmietol ako neprípustné, keďže smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom nebolo dovolanie prípustené (§ 238 ods. 1 a 3 OSP), a nezistil existenciu vady konania uvedenej § 237 OSP. Toto uznesenie bolo ustanovenej právnej zástupkyňi sťažovateľky doručené 14. novembra 2011, kedy nadobudlo aj právoplatnosť, a sťažovateľka si ho podľa tvrdenia v sťažnosti od nej prebrala 19. decembra 2011.

3. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval, pričom ju skúmal z hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. V prerokúvanej veci je predmetom ústavnej sťažnosti právoplatné rozhodnutie krajského súdu, nie opatrenie alebo iný zásah. V dôsledku toho podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde platí, že sťažnosť bolo treba podať do dvoch mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

4.1 Rozsudok krajského súdu, ktorý je v petite sťažnosti označený (hoci nesprávnym dátumom, čo však ústavný súd hodnotí ako celkom zjavnú chybu v písaní nevzbudzujúcu pochybnosti o tom, proti ktorému rozhodnutiu sťažnosť smeruje), nadobudol právoplatnosť 27. decembra 2010. Sťažnosť podaná proti nemu je tak podaná celkom zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

4.2 Ústavný súd už v niektorých svojich uzneseniach vyslovil názor, že ak sťažovateľ proti rozhodnutiu odvolacieho súdu uplatní dovolanie spôsobilé zabezpečiť ochranu jeho práv, ktoré dovolací súd odmietne, počíta sa lehota na podanie sťažnosti aj vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu od právoplatnosti odmietajúceho uznesenia dovolacieho súdu (za všetky porov. napr. IV. ÚS 406/2010). Predpokladom však je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto uznesenia.

4.3 V prerokúvanej veci bolo sťažovateľkino dovolanie proti rozsudku krajského súdu odmietnuté uznesením, ktoré bolo doručené a nadobudlo právoplatnosť 14. novembra 2011. Pri akceptácii uvedených názorov ústavného súdu to znamená, že dvojmesačná lehota uvedená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde uplynula 16. januára 2012 (§ 57 ods. 2 OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde). Sťažnosť podaná 20. februára 2012 je podaná zjavne po uplynutí uvedenej lehoty, v dôsledku čoho ju nemožno považovať za podanú včas ani vo vzťahu k rozsudku krajskému súdu, ani vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu.

Ústavný súd len dodáva, že uznesenie dovolacieho súdu bolo správne doručené len ustanovenej advokátke sťažovateľky a len tento dátum doručenia je rozhodujúci, čo jasne vyplýva z ustanovení § 31 ods. 2 v spojení s § 49 ods. 1 OSP (v znení do 31. decembra 2011). To, kedy sťažovateľka fyzicky prevzala uznesenie dovolacieho súdu od svojej advokátky, nemá na účinky doručenia, právoplatnosť uznesenia a počítania dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu žiaden vplyv (porov. v tomto zmysle napr. II. ÚS 298/2010).

Preto nebolo potrebné zaoberať sa ani tým, aký vplyv na počítanie tejto lehoty má okolnosť, že sťažnosť smeruje len proti rozsudku krajského súdu, nie aj proti uzneseniu najvyššieho súdu (porov. napr. IV. ÚS 318/2013). Rovnako sa nebolo treba zaoberať otázkou, či uvedené účinky zachovania lehoty na podanie sťažnosti proti rozhodnutiu odvolacieho súdu má aj také dovolanie, v ktorom dovolateľ ani netvrdil žiaden dôvod, ktorý by jeho prípustnosť mal zakladať (ako to je aj v prerokovanej veci).

5. Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť ako celok bola podaná oneskorene, a preto ju bolo treba odmietnuť už pri predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), čo sa aj vo výroku tohto uznesenia stalo. Tým je vybavená v celom rozsahu vrátane návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2014